

ikke, hvorfor man skulde formindske den Grænse, som blev vedtagen i Fjor i Folketinget opefter. Jeg kan ikke indse det; jeg synes, at naar Spørgsmaalet er om, hvorvidt disse Landarbejdere, som komme i Besiddelse af Jord, kunne faa lidt mere eller lidt mindre Tid tilovers til ogsaa at kunne støtte Jordbruget, som behøver fremmed Arbejdskraft, influeres dette virkelig i meget ringe Grad af, hvorvidt man bestemmer det ene eller andet Maksimum. Forholdene ere jo saa overordentlig forskellige omkring i Landet, saa der virkelig er al mulig Grund til at give saa megen Frihed som muligt, og jeg skønner ikke rettere, end at den dygtige og flittige Mand, som virkelig forstaar at bringe det mest mulige ud af en saadan Jordlod, maa stilles saadan, at han kan holde indtil 2 Køer. Men, som sagt, Forholdet er forskelligt i de forskellige Egne af Landet, men jeg ser ikke, der er Grund til at formindske Maksimum. Jeg ser heller ikke, hvorfor man ikke ret vel kunde give større Frihed nedad, dermed mener jeg altsaa at bibeholde den oprindelige Bestemmelse, som var 3 Tdr. Ld. i Lovforslaget, saaledes som det blev forelagt i Folketinget i Fjor. Jeg kunde endogsaa gaa længere ned med Minimumsgrænsen. Det, man her tilsigter, er jo nemlig at forbedre Landarbejdernes Kaar, idet man sætter en Præmie paa det Arbejde, som den dygtige Landarbejder udfører, og stiller ham i Udsigt at faa bedre Kaar. Det er en Opmuntring til Sparsommelighed, deri ser jeg denne Lovs Betydning, og derfor kunde man godt gaa længere ned med Minimumsgrænsen og give de forskellige Landarbejdere Lejlighed til at faa en større eller mindre Jordlod, alt eftersom det passer dem. Jeg synes derfor, man maatte kunne finde en Vej, ad hvilken man kunde blive enig, nemlig saaledes, at Folketinget fastholdt sit Ønske om, hvor store Jordlodderne kunde blive, medens man over for Landstinget indrømmede, at Jordlodderne kunde blive mindre end vedtaget her. Men det er vel heller ikke her, den største Vanskelighed ligger, saaledes som det ogsaa er udtalt af den højtærede Minister og det ærede Medlem for Grenaa (Pedersen). Vi komme til en større Vanskelighed, naar Spørgsmaalet bliver om, hvor meget eller hvor lidt den vedkommende skal eje, samt om de Betingelser, hvorpaa Statens Laan skal ydes. Jeg kan for saa vidt erkende, hvad der er sagt fra Landstingets Side, at den, der op til sit 50de Aar ikke har sparet mere end 400 Kr. sammen, har i og for sig ikke Krav paa at faa en saadan Jord-

lod. Naar, Krav paa den har han selvfølgelig ikke. Hvori skulde det i og for sig ligge? Men dertil er der for det første at sige, at have de ikke sparet Pengene sammen i den yngre Alder, hvor Vanskelighederne ikke ere saa store ved at spare, faa de dem ikke sparet sammen i en ældre Alder, naar de først have en stor Børneflokk at ernære. Den høje Aldersgrænse er for øvrigt vel navnlig sat ind for den første Tid, hvor Loven skal virke, thi det er jo klart, at senere er der ikke Grund til at tage en saa høj Aldersgrænse. At man her i Fjor satte det op fra 45 til 50 Aar, har i og for sig ikke stort at sige. Disse Klasser maa, som sagt, opspare Pengene i en yngre Alder, og 50 Aars Alderen er kun taget med, fordi man jo ikke tidligere har haft den Spore til at spare, som Loven er. Disse Folk have, som sagt, i og for sig ikke noget Krav paa en saadan Lov, men man har ment, at her er der et socialt Spørgsmaal, som man maa tage op ad en noget ekstraordinær Vej. Saa man ikke paa Sagen paa denne Maade, vilde man heller ikke kunne gaa saa vidt, som ogsaa Landstinget er gaaet, nemlig at laane $\frac{1}{6}$ af Ejendommens Værdi til en saa lav Rente. Thi selv $3\frac{1}{2}$ pCt., som Landstinget foreslaar, er en lav Rente for den sidste Del af Laanet. Det er ikke, som den sidste ærede Taler sagde, en Benefice for Staten at laane ud til denne Rente. Maaske er det højt nok for den første Halvdel af Laanet, men ikke for den sidste. Her er jo Tale om et socialt Spørgsmaal, og saa maa man søge at hjælpe noget ad ekstraordinær Vej. Er man først klar derover, bliver der kun Spørgsmaal om et mere eller mindre, og saa er det min Mening, at naar der er Tale om, at det største Beløb, der overhovedet kan stilles til Disposition, er 4,000 Kr., ville unge Mænd, der have sparet sammen et Beløb af indtil 1,200 Kr. — saa meget omtrent maa de eje — ikke overtage Ejendomme, paa hvilke der ifølge Forholdets Natur — jeg kritiserer ikke, at det er saa — hviler saa betydelige Indskrænkninger, som paa disse Ejendomme, navnlig med Hensyn til Dispositioner ved Arv, Giftermaal eller lignende. Dertil tror jeg ikke, at 800 Kr. vilde være et tilstrækkeligt Beløb, thi den Mand, der skal gaa ind til en saadan Ejendom, maa jo, naar der skal være Sandsynlighed for, at han kan blive ved den og forbedre den, ogsaa have et Indbo og andet — jeg ved godt, at Besætningen er taget med — og desuden have nogen Driftskapital. Jeg tror næppe, at man kan gaa fuldt saa